

[Palle Simonsen]

»Finansloven er jo kun den ene streng i regeringens økonomiske politik. Det, der er afgørende for, om den samlede politik vil lykkes, er, om målsætningen for indkomspolitikken kan føres ud i livet.«

Vi må spørge igen: hvad er det for en målsætning, man taler om? Det er ikke nok, at hr. Ellemann-Jensen henviser til Christian Hansens den grønne, som er brugt så meget her i dag, for det er meget svært for os andre at regne ud, hvad målet er.

Når hr. Ellemann-Jensen taler om, at vi vel ikke vil fastlægge nogen indkomstramme, så vil jeg da godt sige, at jeg mener egentlig, vi havde megen glæde af den indkomspolitik, som blev lagt til rette for perioden 1977 til 1979. Men er det sådan – det vil vi da hilse med tilfredshed – at regeringen og også hr. Ellemann-Jensen er af den opfattelse, at der faktisk ikke er plads til nogen indkomststigninger? Hvis det er rigtigt – og det ville vi da kun hilse med glæde – så synes vi, det var rart at få disse ting afklaret.

Finansministeren søger i dag at afvise, at besparelserne på finansloven skulle være forsvundet ud i den blå luft, som jeg har påstået nu gennem snart flere dage. Jeg forstår da godt, at finansministeren vil søge at bortforklare situationen. Der er naturligvis et hensyn til en regeringspartner. Men jeg må dog stadig væk sige til finansministeren, at jeg føler ikke, at det er mig og andre, der er bragt på vildspor. Så er vi i hvert fald blevet det af den socialdemokratiske ordfører, hr. Camre, for hvad var det, hr. Camre sagde i går? Jeg vil gerne have lov at citere fra hr. Camres tale. Hr. Camre siger:

»Nok er der foretaget nedskæringer på 1,5 mia kr. brutto på nogle udgiftsposter, men andre udgifter er forøget, og nettovirkningen er, at udgifterne kun er 40 mill. kr. mindre end beregnet i finanslovsforslaget, som første gang blev fremsat i august måned.«

Hr. Camre siger videre, at der er tale om en ekspansiv udvikling i forbindelse med statsbudgettet. Finansministeren taler om, at der kun er en begrænset udgiftsstigning i forbindelse med statsbudgettet. Der er ikke rigtig harmoni mellem de to ting.

Når vi ser på udgiftsposterne, er vi også nødsaget til at skele til indtægtsposterne. Finansministeren har naturligvis ret i, at de 470 mill. kr. til sociale kompensationer, som optræder på udgiftsbudgettet, er et resultat af

forøgelsen af momsens. Men når vi nu tænker på, hvad der skete, da momsens blev gennemført, så hed det jo dengang, at provenuet skulle være 3,6 mia kr. Jeg husker også den megen diskussion, der var om, at den sidste kvarte procent fik vi for at dække kompensationserne ind. Nu er dette provenu snævret ind til kun at være 3 mia kr. Det er derfor, jeg siger, at man ikke kan undgå også at skele til indtægtsbudgettet. Det er altså en ringere situation, vi står i i dag, og det er nogle andre tal, vi står med, end dengang SV-aftalen blev lanceret med henholdsvis momsforøgelse på, så og så meget og derefter en udgiftsreduktion på 1,5 mia kr. For der er jo også en række udgiftsforøgelser på finansloven, som er deciderede forøgelser.

Der er f. eks. den, vi har været inde på flere gange, daginstitutionsrefusionen. Der er en række nye personaleansættelser. Når vi ser på de tekniske justeringer, som vi har fået fra finansministeren, så kan vi jo tælle op. Ellers kunne vi heller ikke nå til en situation, hvor der kun var 40 mill. kr. mindre i udgifter end i august måned, da finanslovsforslaget blev fremsat.

Derfor vil jeg stadig væk hævde, at uanset hvad finansministeren fastslår, så er der tale om, at størstedelen af de 1,5 mia kr. er forsvundet ud i den blå luft.

Spørgsmålet om kommunernes udgifter har været inde i billedet, og finansministeren har nævnt, at vi i løbet af kort tid vil, sådan forstod jeg det, få en oversigt over de kommunale budgetters udvikling. Når vi ser på de ændringsforslag, vi har fået til finanslovsforslaget, ser vi, at regeringens skøn med hensyn til den gennemsnitlige kommunale skatteprocent, som var på 22,9, nu ligger på 24,3. Det er udtryk for en stærk stigning i de kommunale budgetter. Det er også klart, at det tal på 39.000, statsministeren har anvendt for udviklingstakten i antallet af offentligt ansatte, for en meget stor del drejer sig om nye ansættelser i kommunerne.

Det afgørende i dette spørgsmål er: hvad gør vi for at drage omsorg for, at udgifterne ikke løber fra os? Vi er meget ivrige tilhængere af den decentralisering, der har fundet sted, vi er også tilhængere af det kommunale selvstyre, men vi er samtidig tilhængere af, at der må ske en mere kontant budgetkoordination stat, amter og kommuner imellem, hvis